

32- CHUYỆN BẠCH NGÀ VƯƠNG

Đức Phật ở tại thành Vương xá, Đề-bà-đạt-đa xô núi đề Phật, thả con voi Hộ tài muốn giẫm đạp Đức Phật, tiếng ác lan khắp.

Đề-bà-đạt-đa ở trước mọi người, hưởng về Đức Phật để sám hối, hôn chân Đức Phật; khi không có mọi người, ông lại dùng lời ác mắng Đức Phật.

Mọi người đều nói:

–Đề-bà-đạt-đa hưởng về Đức Phật sám hối, tâm ông ta hết sức điều thuận, cơ sao tiếng ác của ông ta lan khắp?

Chư Tỳ-kheo đáp:

–Đức Thế Tôn thật là hy hữu! Đề-bà-đạt-đa là con người xảo trá, tà ngụy, lúc ở trước mọi người thì ông làm ra vẻ điều thuận với Đức Phật, nhưng lúc ở chỗ vắng vẻ ông dùng ác tâm mắng Đức Phật.

Đức Phật nói:

–Đâu phải chỉ có hôm nay mới vậy! Vào thời quá khứ, trong một ao sen, có nhiều chim nước sống ở trong đó.

Bấy giờ có con chim hạc ở trong ao, chậm chậm cất bước. Các con chim khác đều nói:

–Con chim này đi thật khéo, oai nghi chững chạc, không làm hại tánh nước.

Lúc ấy có con ngỗng trắng nói bài kệ:

*Bước chân đi từ từ
Âm thanh rất êm ái,
Lừa dối thế gian này,
Ai không biết siểm ngụy?*

Con chim hạc nói:

–Sao người lại nói như vậy? Hãy đến thân thiện với ta?

Con ngỗng trắng đáp:

–Ta biết sự xảo trá, tà ngụy của người, dứt khoát không thể thân thiện với người được.

Các vị có biết không? Con ngỗng trắng lúc đó thì chính là thân Ta, còn con chim hạc lúc đó chính là Đề-bà-đạt-đa.